

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Soranerbladet

NR. 11 NOVEMBER 1970 55. ÅRGANG

Fot.: Hagen Hasselbalch

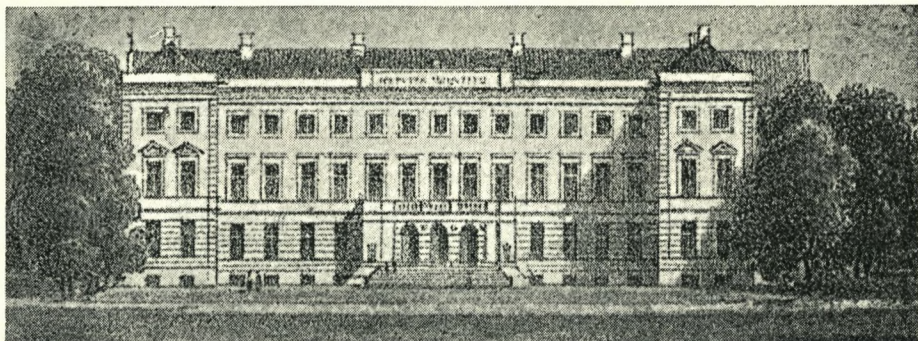
MÅNEDSSKRIFT FOR SORANSK SAMFUND

Højlund & Løgstrup

KONSULENTER
FOR VIRKSOMHEDSLEDERE

Organisation - Markedsføring
Økonomi

Bygmarken 8, 3520 Farum
Telefon (01) 95 33 11

Academia Sorana

efter gammelt stik

SORANER-BLÅDET

NOVEMBER

55. ÅRGANG

NUMMER 11

OM MENNESKELIGHED

Tale i Kongesalen ved Soransk Samfunds årsfest
den 17. oktober 1970

Af Arthur Arnholtz

Allerførst en tak til samfundets bestyrelse, fordi man denne gang ville have en 50-års jubilær til at holde talen før middagen. Mit hold fik, især takket være rektor Østergaard og frue, en vidunderlig fest her på Akademiet, og vi syntes allesammen, at den udløste mange tanker. Jeg kommer nu med nogle af dem. Jeg håber, at de ikke bare skal virke som gamle mænds erindringer, men at de også må kunne bruges i den svære debat, som de yngre står i.

Da mine kammerater og jeg skulle være studenter hernede i 1920, var vi – efter den tids målestok – en slags modernister. En sommerdag kort før eksamen så vi nogle 50-års jubilærer stille sig op til den traditionelle fotografering

på trappen ud mod søen. De var tykke, skaldede, med hvide hvalrosskæg, i kjole og hvidt med ordener. Vi var enige, ganske enige uden at ville demonstrere eller forarge, om, at så gamle havde man ikke lov til at blive, sådan havde man ikke lov til at se ud, simpelthen; det ville vi aldrig. Traditionerne hang os ud af halsen; straks efter eksamen begyndte vi at bryde dem. Vi ville ikke have studenterhue, men være usynlige i samfundet. Vi ville ikke drikke os fulde på Parnas og falde i vandet på hjemturen. Vi ville holde afskedsbal med vores veninder på Hotel Sorø. To elskede lærere blev inviteret med, den gamle Møk og den unge Egeberg; og da de var trætte af at se på os, fulgte vi

dem hjem og gik så ud og dansede videre indtil det første morgentog. Vi var ikke oplagt til dybere samtaler i toget; men da det holdt i Valby, sagde jeg til mine kammerater: »Nå, farvel med jer. Nu ses vi aldrig mere; ikke noget so-raneri her!« Jeg mente uden tvivl, hvad jeg sagde; men bemærkningen blev indledning til det mest trofaste sammenhold mellem skolekammerater, som jeg har kendt. En lille kreds sås jævnligt på universitetet, og siden 1940 er hele kredsen kommet sammen hvert femte år – indtil kulminationen her i sommer, hvor det var blevet vores tur til at stille op til fotografering på trappen ud mod søen – og se ud ... ja, ikke helt så komiske, syntes vi (vi var i almindeligt jakketøj), men alligevel gamle, hvad man så end vil sige.

Men vi har altså været nogenlunde fri for kommunikationsbesvær (sådan skal det jo hedde nu); vi har kunnet fare i totterne på hinanden, som da vi var Baldur-medlemmer, uden at der gik skår i venskaberne. Derfor gik vi heller ikke af vejen for at stille nærgående spørgsmål ved jubilæet. En ville have spurgt: »Er du gået til højre eller til venstre i det halve århundrede, siden du blev student?« Han blev desværre syg og fik ikke spurgt os. Spørgsmålet er ikke så firkantet, som det lyder; det er ikke blot noget med at skifte parti, men også med at skifte livsstil. Det blev stillet for et par år siden til en højt-begavet kommunist, der nu sad som en veletableret overlæge. Han svarede: »Jeg drømte som student, at min tilværelse altid skulle være det fattige kvist-kammer og de revolutionære tanker – men hvad gør man som overlæge for en

stor afdeling? Man må jo have både kontor og et hjem, hvor der er plads til at modtage medarbejdere og gæster, og de skal trakteres ... altså, livet handler med os.«

Jeg selv prøvede at gøre spørgsmålet lidt bredere. Jeg spurgte: »Er vi blevet klogere i al den tid?« ... ikke om vi har tjent penge eller vundet magt og ære, men om noget indvendigt: Har vi beholdt ungdommens sans for det væsentlige? Kan vi endnu se de store linier – eller er vi druknet i petitesser? Har vi holdt os åbne for, hvad livet bragte? De mange erfaringer, vi fik, gode og onde, er vi modnet ved dem eller bare skrumpet ind? Er vi gået den mindste smule frem, så vi kan jubilere her på vores ungdoms sted med nogenlunde rolig samvittighed, eller er det bare flovt? – Jeg fik intet svar. For første gang ville mine diskuterelystne kammerater hellere være i fred; de holdt sig til trofastheden og snakkede gamle minder. Jeg prøvede at lokke dem ved at give et eksempel fra mit eget liv. Jeg talte om de gode år, hvor kunsten og menneskepsyken endnu ændrede sig så tilpas roligt, at man blev et rigere menneske af at følge med. Digte, malerier, musik- og teaterstykker blev nok moderniseret, men fra trin til trin genkendte man meddelelser fra menneskesind, nye sandheder, andre horisonter.

Indtil eksplosionen kom, det store skred, vi kalder modernismen. Den har omfattet alt og alle og bredt sig som en epidemi over jorden. Studenterslagordene er ens på Frue Plads og på Filippinerne. Og i den er genkendelsesmomentet forsvundet for mig. Jeg genken-

der intet menneskeligt i de pjattede hopenings, i den overflødige porno eller i den meningsløse destruktion. Hvad er der sket, og hvad vil der ske? – Som sagt, jeg fik ikke noget svar; men spørgsmålet gnaver videre, i den grad, at jeg har måttet tage det op igen i aften. Her står en mand ved enden af et langt, lykkeligt liv. Han har fået lov til at tale til gamle og unge og dem imellem; har hele livsgerningen været forgæves? Skal den fejes væk som en illusion ... og ikke bare min, men hele mit slægtleds? – Derfor må jeg udvide mit spørgsmål endnu en gang. Man undskyldte mig, jeg har jo været lærer – altså: Er den kulturtradition, vi trådte ind i og var lykkelige ved at fortsætte, er den dødsdømt? Er det dannelsesideal, vi stræbte imod og prøvede at give videre, er det bare latterligt? Her gælder spørgsmålene ikke blot jubilarene i solnedgangen, men også de unge.

Forud for modernismen var gået en teknisk og en social reform. Der produceredes i de rige lande sådan en syndflod af ting, forbrugsgoder kaldte man dem, at reklamen måtte opfinde et nyt menneske, forbrugeren, som man påduttede et behov for alle disse ting. Hver familie to biler, mindst, osv. Samtidig fik arbejderne del i goderne, højere løn og understøttelse til studerende børn, som nu begyndte at tiltage i antal. Om understøttelsen er tilstrækkelig, og om tilgangen til de højere uddannelser af studenter fra arbejderklassen er tilstrækkelig, lader jeg ligge. Det, som jeg vil ind på her, er den åndelige konsekvens af reformerne, som allerede har kunnet mærkes i den sidste snes år. Arbejderstudentens gamle kri-

se er forsvundet. Han træder ikke længere ind i en fremmed verden på universiteterne. Han tilpasser sig ikke ved at ændre sprog og vaner; han gør sig ikke fremmed for sit gamle miljø. Han tager simpelthen miljøet med og ompræger universitetet. Og studietiden er kort; hundreder af – lad mig sige det kort – krisefri arbejderstudenter er allerede indlemmet i universiteternes herskarer af unge lærere. De fortsætter omprægningen sammen med de nye studenter: Lærere og elever er dus, deres tvangfri, men noget unuancerede sprog har fået dialektstatus eller er ophøjet til »regionale rigsmål«, som det nu hedder. Deres vaner ... vil jeg helst være fri for at beskrive; pigen med håndbajer er ikke mit ideal.

Men der er kommet andre momenter til. Foruden den sociale eksplosion og velstandsstigningen er der kommet en eksplosion af viden. Nogle mener, at vor samlede viden er 20-doblet siden 2. verdenskrig, og at den fortsat vil fordobles hvert 10. år. Nu er enhver mening om viden jo en slags vurdering. For ethvert menneske vil der være megen viden, som han hverken har glæde eller gavn af. Men de stakkels pædagoger på alle trin skal jo lægge planer, og her kommer kulturarven og dannelsesidealet ind. De fleste kan nok se, at det er skævt og betænkeligt at uddanne effektive fagidioter med et sølle infantilt åndsliv til rest. Alle skulle altså have en slags almendannelse dvs. stilles i forhold til umistelige værdier. Findes de? Findes der umistelige værdier såpas kontretiseret, at skolen kan dyrke dem?

Her må hver enkelt svare for sig,

om det, der blev umisteligt for ham, var noget religiøst, noget etisk eller æstetisk eller måske noget rent praktisk-menneskeligt. Unge fremskridtsfolk prøver naturligvis på at gøre almindelsen latterlig. Den gamle almindelse, skrev en af dem forleden (Jens Winther i Berl. 1.9.70), det var noget med Romerriget's storhedstid og Shakespeares sonetter, måske nu også lidt med Newton og Einstein, men endnu intet om Jung eller Freud. Bemærk blot for en ordens skyld, at den ene af vor kulturs to grundpiller er glemt; der står intet om kristendommen ved siden af antiken. Men konklusionen er interessant. Den går ud på, at al god undervisning er almindennende, ikke så meget ved sit indhold som ved sin metode og den livsappetit, den giver. Så prøver skribenten at latterliggøre begrebet »en lærer«. Det er en, der har taget sin eksamen, og som eleverne lærer hos – på trods af hans manglende pædagogiske evner. Næh, undervisningen må gøres fleksibel, næsten til det individuelle, og bevæge sig fra kundskabsfag til redskabsfag (problemløsning, studieteknik og kritisk tænkning); og læreren skal koordinere elevernes selvstændige arbejde.

Endelig kan han jo nemt erstattes af fjernsyn eller båndoptager, tror man.

Der er pudsigt nok ingen latterliggørelse af begrebet »en elev« hos fremskridtsfolkene. Studenterne møder med en række påstande om, at de ikke får noget ud af forelæsninger; de vil have studiekredse, der gerne skal begynde med verdens skabelse, fordi alle (også de uforberedte) skal have lov til at »tænke kritisk«. Går de endelig til fo-

relæsning, finder en del af dem på at tage den på bånd; så kan de altid siden sætte sig ind i den, mener de. Sandheden er imidlertid den triste, at vores elever, nutidens unge mennesker, alt for ofte savner åbenhed og koncentration. De er for selvoptagne, og de be- drager sig selv med båndoptageren. Båndet bliver gemt væk eller brugt til andre ting, men aldrig spillet – og selve forelæsningssituationen, når den er bedst, den frugtbare kontakt mellem lærer og elev, er tabt. Når man selv har oplevet den, f. eks. hos Vilhelm Andersen, glemmer man den aldrig.

Jeg vender tilbage til almindelsen. Der er noget bestikkende i, at den skulle ligge i metoden, men også noget farligt. Lutter optagethed af metoden giver, ligesom nutidsdigternes optagethed af sproget, en mærkelig forpustet og tomhjernet relativisme: Alt kan være lige godt. Nej, det kan det ikke. Skal noget virke almindennende, må det ligge på et rimeligt niveau af viden, og de unges uvidenhed er dyb. Og det må angå væsentlige ting, væsentlige for vores erkendelse eller for vores livs- holdning. Og så må det meddeles og modtages, tror jeg, i en situation af levende, personlig kontakt. Jeg ved, at mine ord må skurre fælt i de unges ører. Det er allerede suspekt at tale om dannelse; nu strejfer jeg den udskregne finkultur og den forældede folkelighed, og om lidt ... nå, jeg kan ikke komme uden om de gamle ord, hvis jeg skal tale sandt; jeg har ingen bedre. Altså, en rent formel dannelse ... jeg vil ikke benægte, at den kan tilvejebringes, men den er mærkelig kold og gold. Almindelsen må have et indhold, men det

skal ikke være snævre værdinormer, men et næsten ubevidst grundlag for ... ja, nu kommer de gamle ord, for ynde, anstand og ærefrygt. Det lyder luftigt, men nu må De tage det, om De kan. Det luftigste er det væsentligste. Et menneskes udtryk, hans gang og gestus, sprog og stemme, enhver af hans ytringer og tanker, er nøgle til hans sjæl. Og almindannelsens mål, det sidste og egentligste, skulle være at overvinde – i lige grad – det dyriske og det kyniske menneske.

Nu skal jeg komme ned på jorden igen. Lad mig prøve at konkretisere det luftige dannelsesideal med et par eksempler fra fag, jeg kender, fra dansk og musik. *Dansk* stod for mange i min ungdom som dannelsesfaget fremfor alle. Det spejlede folkets udvikling og angik modersmålet, både det skrevne og det talte; det forenede sprog og litteratur, fortid og nutid. Det ville så meget – og søgtes af begejstrede studenter. Men det kom i modvind, både af ydre og indre grunde. De ydre er tragikomiske, men håndgribelige. Det er blevet et problem for de umådelige studenterskarer at få adgang til den uddannelse, de helst vil have. En ung mand vil helst være tandlæge, men dumper til adgangsprøven. Så må han gå til universitetet med den hellige studiefrihed, og da han er umulig til fremmedsprog, vælger han dansk – det kan vi jo allesammen.

Den slags nødløsninger forbedrer jo ikke klientelet. Dernæst er den høj-røstede del af studenterne blevet politiseret og ønsker undervisningen politiseret. Man vil ikke længere *søge* sandheden som i gamle dage; man vil *ud-*

brede den, for man har den. Den er marxistisk, og den, der ikke kan indse det, er ikke værd at diskutere med; han er bare forblindet og må omvendes eller udstødes. Digterne får karakter efter deres politiske observans; Holberg er skadelig, fordi han ikke gennemskuede enevældens samfundsorden. Man kalder denne meningsterror for frisind og kender ikke til hykleri. – De indre grunde er der ikke noget komisk ved, men de er lige så triste. Studietiden skal forkortes – og faget, der ville så meget, er stadig svulmet op. Så tænker man sig at dele det i to, »kommunikation« og »litteratur«. *Kommunikation* betyder jo bare evne til at meddele sig, så andre forstår det. Når det står som et trylleord for mange unge, skyldes det nok deres sproglige afmagt. Enten gentager de det samme lille antal floskler i en køre, eller også indvikler de sig i ufordøjjet, »videnskabelig« journalistprosa.

Nu vil man studere reklamer, avisartikler, hele sagprosaen, for at få »indsigt i de forskellige former for påvirkning og styring, der gør sig gældende, når sproget bruges.« Man kan blive en smule betænkelig, skriver Sven Møller Kristensen (Pol. 22.4.70), »ved denne tale om påvirkning og styring.« Men han har en større betænkelighed; det er selve adskillelsen mellem sprogfærdighed og litteratur. Litteraturstudiet er siden modernismen ved at tørre ind til lærd pindehuggeri, og sprogfærdigheden vil blive overfladisk og primitiv, hvis den ikke skoles hos digterne, vores rigtige sprog mestre, både de gamle og nye. Danskstudiet er for tiden stykket ud til hundreder af små mænd og

kvinder – vi kan kun håbe, at ånden vil komme og forene og levendegøre det igen.

Musikstudiet blev bygget op af Laubs og Carl Niensens elever i den folkelige sangs sidste store tid. Alt tegnede lovende, men siden er sangen forstummet, ikke den professionelle, men det almindelige menneskes sang. Grundene er talrige. Grammofon, radio og fjernsyn vænner folk til passivitet, forjagetheden frister ikke til sang, hverken hjemme eller ved arbejdet; man er blevet træt af salmebogen – og højskolesangbogen med, og man er bange for den gamle terpen af morgensangene, ens for alle alderstrin; nu skal sangene tilpasses børnenes fatteevne og belyses fra andre fag, religion, dansk, historie, geografi og fremmedsprog. Det kan være meget rigtigt, men det er alligevel svært for mig at stå og sige det her. Vi var ingenlunde særlig fromme i min skoletid; men når man har sunget morgensang i Lovsangssalen, glemmer man det ikke. – Men der er også en dybere årsag til, at sangen er blevet så ringe for tiden. At synge er at udtrykke sig med hævet røst; derfor ligger der næsten i al sang en slags bekendelse. Man sang fra gammel tid om alle livets usynlige kræfter og i alle livets afgørende stunder, for Gud og om Gud, om livskårene for at leve med dem, og i det optimistiske 19. århundrede om menneskets fremtid, fordi man troede på den. Endnu under krigen sang en gammel jødisk bedstemor; hun stod ved en massegrav med sit barnebarn på armen, afklædt og ventede på at blive skudt; men hun sang for at skærme barnet mod angst. Idet man synger, åbner man

sig (hvis man da ikke spiller komedie eller blot synger pop og pjat); det hævede ord røber, hvad man tror på, længes mod eller holder af. Derfor kan en forsamling kun synge, hvis medlemmerne tør åbne sig for hinanden, hvis de mærker et naturligt fællesskab. Efter de store krige har de fleste tabt troen både til Gud og mennesker; de står rodløse og isolerede i et sølle velstandsjag. Og de bekræftes i deres jammer af en modernisme, der er forhippet på at slå fast, at denne livsfølelse er den eneste sande, uden værdimål, uden godt og ondt. Det er den situation, dens forandrede digtning og dens forandrede musik, der ikke indbyder til sang. Skal lærerne i de kunstneriske fag (og deres rektorer) blot bøje hovedet og lade stå til? Deres arbejde er hårdt angrebet: Det er subjektivt og sværmerisk, siger de frisindede, og fører til erstatningsreligioner; det er formynderi over for børn og menigmand; kort sagt, det er farligt. Mon ikke det er farligere at lade være? Man skal ikke grave sin talent i jorden, men dele renfærdigt ud af, hvad man har fået – og så lade forskrækkelsen fare. Hver djævel har sin tid.

Nu er jeg ved at være færdig, og de unge blandt tilhørerne tænker nok: Det var en værre gang reaktion! – Det er det ikke. Årsagen til ungdomsoprøret forstår vi gamle godt: Det er en kummerlig arv, vi har efterladt de unge. En neger, der var tilfreds med arven, udtrykte det sådan: »Om ti år har hver sit politiske parti og hver sin bil!« Er det noget at byde u-landene? Er det noget at nedbryde gamle kulturer for? Kan nogen vente, at ungdommen skulle ære det? – Nej, hvad der turrer os,

er blot, at ungdommen opfører sig så tumpet, forlanger demokrati på de mest udemokratiske måder, forlanger kritisk tænkning aldeles uden selvkritik og gør sig selv ulykkelig med sygelige eksperimenter. Det er heroverfor, at vi gamle spørger, om genkendelsen, genkendelsen af noget menneskeligt, vil melde sig påny: Vægter, vil det mørke rige snart bortvige? – Hvad mener han? vil nogle måske stadig spørge. Lad gå med ynde, men ærefrygt? Hvad skulle man nære ærefrygt for? Harald Bergstedt skildrer i sin roman »Aleksandersen« en tur, den lille skrædder går alene. Han kommer forbi en folkelig mødeplads med bænke og talerstol, og nu er endelig lejligheden der for den lille mand til at gå op på podiet, det han så brændende har længtes efter. Han går derop; der var lidt fugtigt; på pulten lå en enøre og en fugleklat – andet var det ikke!

Det er denne »det er ikke andet«-mentalitet, jeg har søgt at bekæmpe livet igennem. Da Peking-Madsen, en af vores oprørs-førere, ved universitetets årsfest i 1968 trængte sig op på talerstolen i festsalen (den berømte med den græske indskrift: I ånd og sandhed), har han rimeligvis fornemmet lige så lidt som Aleksandersen. Jeg har selv arbejdet i salen ved forberedelsen til festen for Churchill i sin tid. Men talerstolen har jeg aldrig vovet mig op på. – Det er gået mig ligesådan med salen og talerstolen her. Nu skulle jeg altså herop. Men jeg står her med sønlig taknemmelighed. Ledetråden, den lange tråd gennem livet, blev først spundet her. Om det var middelalderen eller guldalderen, der talte til os, eller blot

kammeratskabet, naturen og det dejlige hus, må hver enkelt afgøre. Historien, som de unge har så svært ved at se nogen mening med, var her til sammenligning og som en stadig resonans. Det almenmenneskelige, vi fik: at vi ikke blev gridske, perspektivløse småfolk, skylder vi Sorø Akademi tak for.

Soranerfrokosten

Torsdag den 5. november 1970

Denne gang blev der storm på »Grand«. »Og hen de stimle – I store Vrimle«; omkring 35 kammerater indfandt sig for at nyde samværet og ufolde deres u^{be}_{for}gribelige retoriske ydelser.

Der var derfor også jubelklang i stemmen, da formand Jonas sagde velkommen; særlig fremhævedes årgang 1917, der var mødt forholdsvis talstærkt op – men alle er selvfølgelig velkomne. – Lad os »skyde« på pianisten: Hebo har klaret sig bedre, end man kunne vente, vi er glade for at se ham. Efter det obligate leve for skolen takkede Erik Frigast for velkomsten; der tales ofte om årgang 13, men i dag er årgang 17 mere – i hvert fald *kvantitativt*. (Bescheidenheit ist eine Zier. Red.). Vi møder ikke i nogen særlig anledning; vi vil gerne synge årgangens slagsang, der foreligger i 17 eksemplarer! På melodi af »Det är flickorna från Småland« og med hovedtemaet »Vi mindes ...« foredrog de ældre herrer med rørelse kvadet, der var fra 1942, med en tilføjelse fra 1962.

Børge Hebo oplyste fra sin politime-

stertid, at hvor der ingen præst forefandtes, skulle sognefogeden fremsige, jordpåkastelsesordene. Dette skete også engang, hvorpå han tilføjede: »Og står de op, så følg I bare efter«. – I øvrigt redegjorde han for sit sygdomsanfald af 6. august, hvor han endte på Glostrup Statshospital; han takkede for velkomst i dag og tidligere sendte blomster. Forsamlingen dekoreredes af rappe tjenere, dog ikke noget til at pryde knaphullet – men med en kalvemedaljon, garneret med etablissementets åbenbart udtømmelige forråd af bernaisesovs.

Efter præsentationen af soranere fra 1901 til 1966 bragte *Jonas* en hilsen fra Sorø – årsfesten havde været fin og vellykket. Hans bedste øjeblik var indledningen i kirken – her sad man hver for sig og kunne tænke på, hvad stedet har betydet for en. – Den 21. november skal der være kongebal på Sorø. Rektor var usikker, om eleverne havde lyst eller ej. Flertallet – mente *Jonas* – syntes dog nok, at det var en festlig aften – og tænk på de enestående lokaliteter. – Næste frokost er 3. december, Holbergs fødselsdag og *Schjærffs* kones do. (Det er den 2. december).

Schjærff oprullede, hvilken enestående dag den 2. december var. Mest betydningsfuldt – i hvert fald for den pågældende var det, at vor tidligere, nu afdøde formand N. V. Boeg havde fødselsdag. Mindre væsentligt var det, at Napoleon I valgte den 2. december (1804) til at kejserkrone sig selv og sin gemalinde og samme dato året efter til at slå et ordentligt Trekejserslag ved Austerlitz. 1852 efterlignede Napoleons brodersøn sin onkel, idet han den 2.

december lod senatet udråbe sig til »de Franskes kejser«. Allervigtigst for undertegnede er dog, at min kone så lyset den 2. december – årstal angives i lighed med skuespillerinders i den blå bog ikke.

Otto Mackeprang havde besluttet, ikke at sige noget, men så sker der under frokosten et og andet, der fremkalder tilslutning eller modstand. I hans Sorø-tid havde man balkort; han hadede at danse, hvorfor han ofrede sine frokostrundstykker en måned for at få kammeraterne til at danse med hans dame.

En dame kunne ikke lide at danse; det var kun en omfavnelser med musikledsagelse; denne sidste mente hun var overflødig!

Svend Clausen gav *Stubbe-Teglbjærgerne* en undskyldning for en forkert anbringelse ved årsfesten og berettede om *Nina Bang*, daværende undervisningsminister, at hun havde meldt sig selv og en datter til et kongebal. Man anede det værste om datterens udseende og solgte hende for 5 kr. til II G'erne. Datteren ankom; hun viste sig at være en ualmindelig sød pige, som morede sig dejligt uden at vide noget om de intriger, hendes komme havde forvoldt.

Bjørning mindedes også *Nina Bang*. En sparekommission ankom til Livø; et af medlemmerne var *Nina Bang*, endvidere *Borgbjerg* plus fire andre mænd. En af alumnerne spurgte: Er du *Borgbjerg*? – Ja. – Er du minister? – Ja. – Er det en sparekommission? – Ja. – Alumnen: Ja, det må man sige – fem mandfolk, og kun en kvinde! *Borgbjerg*

så lidt desorienteret ud, men Nina Bang lo.

Otto Mackeprang: Forfatteren til 1917-sangen har affattet et digt, som man har bedt mig recitere:

Sommer-stemning - Sorø Sø.

Sagte sus, som sivet svaje -
stille skvulpen - søens sang.

Skyer, som solens synken skjule -
skovens skygge - sortgrå - stejle.

Slag - som søndrer søens spejl -
Svanen - stolt som snehvidt sejl.

Sagte sælsom surren - summen -
sommerstemning - Sorø Sø.

Man kan vist rolig sige, at forfatteren, da han digtede dette, var i sit S, og det var alle vi andre også - det var en enestående sammenkomst, hvor alle befandt sig vel, hvorfor der sluttes med endnu engang at fastslå, at vi bør mødes fuldtallige (uden eftertryk på fuld, som formanden engang i frokostens løb bemærkede), altså på baron Ludovici Holbergii fødselsdag, *torsdag den 3. december, kl. 12,15.*

P. Sch.

Legater

Ansøgninger om de nedennævnte legater skal inden udgangen af januar måned indsendes til direktør, cand. jur. Svend Clausen, Amaliegade 21 A, 1256 København K., stiledet til Soransk Samfund med angivelse af, hvilket legat, der søges.

1.

Fhv. Handelsskoleejer og -forstander Valdemar Petersens legat for unge mennesker, der er udgåede fra Sorø Akademis Skole med realeksamen.

Legatet er ledigt for en soraner udgået med realeksamen. Fortrinsret har

sønner af borgere i Sorø by eller landdistrikt samt sådanne, der går handelsvejen.

2.

Støttefondet for gamle Soraneres efterladte.

Legatet kan søges af gamle soraneres efterladte. Fortrinsret har enker med børn. Ansøgningsskema kan rekvireres hos Svend Clausen.

3.

Mølleejer Frederik Jørgensen og hustrus legat.

Legatet kan søges af en soraner til uddannelsesformål, eller af gamle soraneres trængende enker.

4.

Forstkandidat Gustav Hoff-Hansens legat.

Legatet kan søges af en værdig trængende, ældre Soraner og uddeles for en 5-årig periode.

5.

Ingebjørg og Poul Suhr-Henriksens legat.

Legatet kan søges af trængende gamle soranere eller af soranere til uddannelsesformål eller gives til sådanne formål, der skønnes af betydning for Sorø Akademiis Skole eller Soransk Samfund.

6.

Soransk Samfunds 100-års jubilæumslegat.

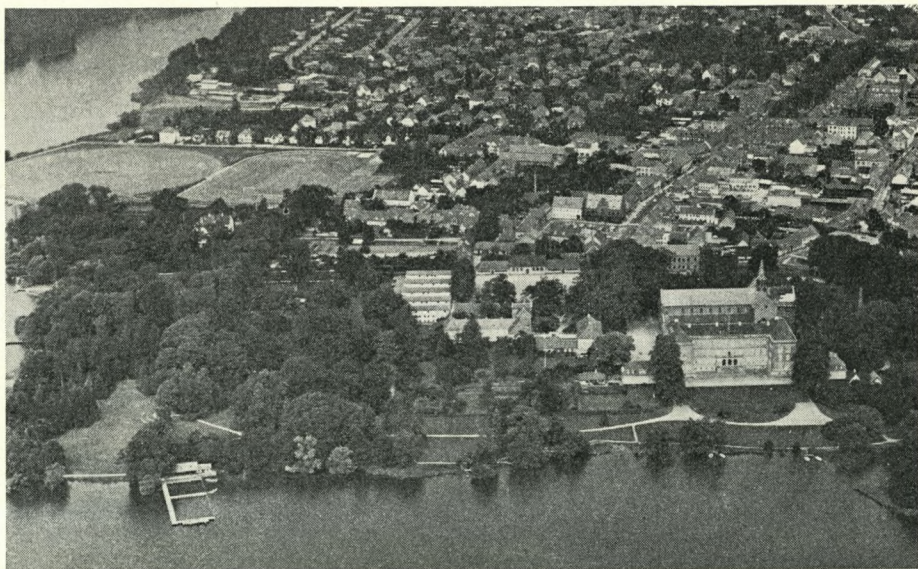
Legatet kan søges af nuværende eller tidligere elever eller lærere.

7.

Digteren, cand. jur. Aage Krarup Linds legat.

Legatets formål er at bekoste eller yde tilskud til udgivelse af kvalificerede arbejder af kunstnerisk, videnskabelig eller praktisk art og kan søges af personer, der i mindst tre år har været elev på Sorø Akademis Skole, eller som er eller gennem en årrække har været længere ved skolen.

Svend Clausen

Terrænet set fra syd. Stadion foroven til venstre.

Et trut i dommedagsbasunen eller glimt fra årsfesten på Sorø Akademi, 17. okt. 1970

– Der findes som bekendt mange typer basuner, man kan spille på. For det første jubelbasunen (fra hebraisk: »jubal« bet. et stort blæseinstrument), endvidere varselsbasunen, hvortil hører den ekstreme udgave, der lader sig høre på den yderste dag. Og endelig den rent akkompagnerende orkesterbasun, der gør sig godt i ethvert »hot« ensemble. Det var måske ikke nogen tilfældighed, at alle tre kategorier trutede løs ved den årlige pan-soranerfest på Akademiet d. 17. okt. Dette kan eventuelt skrive sig fra den omstændighed, at muligheden for at afholde festen i de rette, gamle, hæderkronede omgivelser er ved at blive truet af forskellige, realitetsprægede

faktorer. Mere end en antydning blev det dog ikke til i rektor Østergaard's smukke velkomstord i festsalen (se dog videre herom i ref. fra soranerfrokosten pr. 1. okt. i sidste nummer af bladet). Megen tid blev der heller ikke til at reflektere over denne nedslående profeti, da formand Jonas Bruun straks derpå bød aftenens festtaler, ex-professor Arthur Arnholtz velkommen på talerpodiet. Hermed gik tæppet op for festens egentlige dommedags-basun par excellence.

Det var ærligt talt de færreste, der havde ventet et så stortilet, ja indædt generationsopgør for fuld udblæsning, som dét, der her blev leveret – sikkert for allerførste gang – fra den

gamle, forgyldte talerstol. – Mon i det hele taget den derværende festklædte soranersamling var det rette forum for den serie næsten personlige angreb på dagens universitetsforhold, som var kerneindholdet i denne forrygende pagnegyrik? – Hvordan det nu end forholder sig med betimeligheden heraf, så er vi i hvert fald et par stykker, der vil have lov til som repræsentanter for den samfundsgruppe, der var det erklærede mål for undergangsvisionerne, nemlig de universitetsstuderende (på godt og ondt), at karakterisere denne festtale som en hård dom over ex-professorens eget virke inden for sit fag. Et fag, som har måttet nyde det tvivlsomme privilegium at blive halvt overflødiggjort som følge af selve den strukturomlægning, som dr. Arnholtz åbenbart havde så lidt til overs for. Tilbage er egentlig blot at ønske, at dette bemærkelsesværdige indlæg i den aktuelle debat eventuelt må kunne danne frugtbart oplæg for fornyet kontakt mellem generationerne, også inden for Soransk Samfunds vægge, på tværs af de åbenbare kløfter, der prægede festtalerens mentalitet. – Der blev da også taget smukt til orde af den yngste soranergeneration: Niels Friis Boesen (s.' 70) under middagen, som åbenbart søgte at stable en improviseret defensiv på benene med henvisning til de såkaldte venstreorienteredes procentuelle »mindretal« inden for det studenterspolitiske spektrum. Det forslidte argument taget i betragtning (myten om »det tavse flertal«) var Boesens lille takkeindlæg dog præget af den grad af troværdighed, som deltagelsen i et »gruppe-dynamisk« kursus nu kan give.

Men nu fra dommedagsbasunen til de mere velklingende jubelbasuner: Efter at rektor Østergaard havde givet tonen an med hyldestvelkomst til 50-års jubilarene, trådte provst Ebbe Christiansen (s.' 1920) frem som første repræsentant for den jubilerende gruppe eller, som han selv udtrykte det, for »Surrogatholdet« (i forhold til krigsgenerationen 1914–18), der i sin tid var blevet hjemsoget af den spanske syge med heraf følgende behagelig reduktion af studenterårgangens eksamenspensum. Han blev smukt fulgt op af næste jubilar, der tillige fungerede som Nestor blandt den fremmødte koloni af Stubbe-Teglbjærg'er, nemlig pastor Lars Emil Stubbe-Teglbjærg (s.' 1910), der mindedes sin debut på »Sorø Skole & Opdragelsesanstalt« d. 19. aug. i det Herrens år 1903. Sin dér stedfundne opdragelse til sand gentleman havde han den sagnagtige rektor Hoff at takke for i varme ord, som den ivrige modstander han i sin tid var af alt drøjeri og spanskkræsafstraffelse. Den ene Stubbe-Teglbjærg blev elegant sekunderet af den anden: Maleren Carl Vilhelm S.-T. (s.' 1910), der især fremholdt sin taknemmelighedsgæld til Sorøegnen under sit livslange kunstnerarbejde med »olie, streg og ord«.

Det traditionelle klimaks: tale for de tilstedeværende damer blev varetaget på uforlignelig vis af lektor Nordahl Svendsen, der tilmed havde opnået det ærefulde privilegium, der heder ubegrænset taletid. Denne tilladelse udnyttede den ærede lektor da også – som den professionelle foredragsholder, han er – til et djævrt, universalhistorisk vue over kvindens betydning for elek-

tricitetens gradvise opdagelse (sic), endda helt tilbage til den gamle Thales fra Milet ca. 600 år før vor tidsregning. Emnets aktualitet lå endda særlig deri, at vi i år fejrer 150-års jubilæum for H. C. Ørstedes epokegørende opdagelse d. 21. juli 1820. Efter denne suveræne forelæsning fik vi til sidst lejlighed til at vederkvæge os ved Æresmedlem Poul Lorenzen's (s.' 1905) livfulde citater i hans kun 1 minut lange tale på de 5 tilbageblevne 65-års-jubilarers vegne, heriblandt den tilstedeværende Karl Geleff (r.' 1905). Der blev hentet både fra Prædikerens Bog: »Den gode Gud skabte Menneskene, som de bør være, men de har så mange underlige påfund« og fra de engang så populære Neuruppi-ner-vers: »Ridderen vil Pigen bortføre. Det burde han ikke gøre.« – Men, som det blev tilføjet, hvis Ridderen ikke havde gjort dette, så ville vi næppe have siddet forsamlet her i aften.

Endelig havde Harald Waarst (s.' 1915) fra sin rekonvalescens sendt en hjertelig soranerhilsen pr. telegram, specielt rettet til 1915-årgangen.

– Ja, sådan omtrent forløb da rækken af jubelbasuner, tilmed under artistisk ledelse af toast-master Svend Clausen, der netop i år kan fejre et imponerende 40-års jubilæum for sit virke i Samfundet. Tilbage står at nævne de rent diventerende orkesterbasuner, der sørgede for danse-underholdningen aftenen igennem i festsalen, indtil klokken slog ét, og en af de mere minderige årsfester havde nået sin kulmination.

POB.

(For velvillig bistand som referent takker jeg lektor Svend Ranvig).

Kort bemærkning:

Enhver må naturligvis mene om min tale, hvad han vil. Han må blot ikke sprede rygter om, at mit ekstraordinære professorat skulle være overflødiggjort. Det blev ordinært i 1969 og besat med en fortrindelig efterfølger i 1970.

Arthur Arnholtz.

Dødsfald

Fhv. kontorchef Carl Rasmussen

* 11. marts 1884 – † 30. september 1970

I hjemmet på Frederiksberg afgik Carl Rasmussen pludselig ved døden den 30. september i en alder af 86 år.

Præstesønnen fra Daugbjerg fik i arv en levende kristentro, der førte ham ind i aktivt kristeligt arbejde. Efter fire års ophold på Sorø Akademi gik han 1900 ud med IV. klasses hovedeksamen. Han var i mange år kontorchef i Østifternes Kreditforening, men sin egentlige indsats i livet – det følte han selv – var arbejdet for Det Københavnske Kirkefond, i hvis bestyrelse han sad 1917–56, og hvis formand han var 1937–54.

I »Kr. Dagblad«, 6. oktober 1970, skriver provst H. P. Honoré nogle smukke mindeord: I Kirkefondets historie må Carl Rasmussens navn nævnes over alle andre. Han følte sig som en, der burde tjene; som leder af kirkefonden besad han på én gang ydmyghed og rankhed; arbejdet var ham en kær opgave, og endelig havde han trods sin store personlige myndighed et udpræget talent for kammeratskab, et kammeratskab, der omfattede alle dem, der dengang stod i kirkesagens tjeneste.

Pastor emer. C. E. T. Engsig-Karup

* 16. december 1886 – † 2. november 1970

I en lille epistel fra Engsig-Karup til mig udtaler han, efter at have omtalt et 7–8 ugers hospitalsophold: »Om

jeg maa faa lov til, med min hustru, at nyde nogle solnedgangsdage, vil jeg være meget taknemlig, efter et rigt liv.»

Dette håb gik ikke i opfyldelse; syg, gammel og træt var han, måske også lidt medtaget af spændingen omkring afsløringen af statuen Dronning Dagsmars Dreng – den 2. november slukkedes solen, og han gik ind til den fred, han fortjente.

Fra redaktørhjemmet i Assens kom han 1901 i III kl. på Sorø, blev student 1905, cand. theol. 1912. Hans interesser var præstens og pædagogens; 1917–27 var han ansat ved Haslev Gymnasium; så gik han over i præstegerningen: sognepræst i Marstal 1927–32, sognepræst ved Vor Frelsers kirke i Horsens 1932–56, samt 1932–55 religionslærer ved Horsens Statsskole. Brændende i ånden ydede han på begge sine områder et betydeligt arbejde; i den kristne danske ungdomsbewægelses storhedstid stod han smukt ved siden af Olfert Ricard, Gunner Engberg og Svend Rehling; 1912–17 var han en meget afholdt og særdeles aktiv, ja dynamisk KFUM-sekretær i Randers, og i en lang årrække (1917–29) var han medlem af bestyrelsen for KFUM-Spejderne. 1956 trak han sig tilbage fra præstegerningen og bosatte sig på Slotsholmen i Skanderborg. Inspireret af stedets historiske minder kastede han sig ud i et næsten fanatisk arbejde for at få rejst en statue af »Dronning Dagsmars Dreng«, der (i folkevisen) foretog det berømte ridt for i Skanderborg at hente Vald. Sejr til dronning Dagsmars dødsleje i Ribe. – I skrift og tale, med personlige økonomiske ofre kæmpede han for sit mål, og den 15. juni 1970 afsløredes statuen i Skanderborg Dyrehave (Se Sor.-Bl. 1970: 98 og 115).

På en rejse til Orienten 1952 (skildret i Sor.-Bl. 1953: 36 og 41) besøgte han i det gl. Fønikien »Fuglereden«, det danske hjem for armeniske flygtningebørn. Her mødte han en beduindreng på 13 år, som han havde truffet 1943

og antog ham som sin fostersøn, et nyt vidnesbyrd om hans vidtfavnende menneskelighed.

Engsig-Karup var tillige, så længe helbredet tillod det, et aktivt og ydende medlem af Fraternitas Sorana – og sidst, men ikke mindst – var hans hjerte opfyldt af Sorø og det, skolen havde bragt ham. Den 8. novbr. 1957 holdt han rustalen i Soransk Samfund (Sor.-Bl. 1957: 101).

En lysende, positiv personlighed er ikke mere – og vi soranere har mistet en trofast ven.

Poul Schjærff.

Gamle Soranere og soranske noter

Soransk Samfund lykønsker følgende kammerater, der har fødselsdag i december:

2. Vicetoldinspektør *Werner Madsen* (f. 1920), Syvstjernehusene 20, 3500 Værløse.
2. Ekspeditionsdisponent *Finn Mathiesen* (f. 1920), Fredensvej 19, 4180 Sorø.
3. Oberst *Niels Lunn* (f. 1910), Høegh Guldbergsgades Kaserne, 8000 Aarhus C.
4. Overlæge *Kay Clausen* (f. 1910), Frederiksborgvej 187, 4000 Roskilde.
5. Sagfører *Hans Harald Jensen* (f. 1890), Nørregade 16, 3750 Neksø.
5. Redaktør *Henrik Rechendorff* (f. 1900), Frændevej 25, 2860 Søborg.
7. Fabrikant *Valdemar Kjær* (f. 1900), Rua Princesa Izabel 432, Lins N.O.B. Estado de S. Paulo, Brasilien.
7. Professor, dr. phil. *Christian Matras* (f. 1900), 3800 Tórshavn, Færøerne.
11. *Carl August Møller* (f. 1875), på Sorø 1890–91.

24. Maskinmester *Frantz Bruun* (f. 1885), F. F. Ulriksgade 21, 2100 Kbhvn. Ø.
24. Trafikassistent *Erling Nielsen* (f. 1900), Flakholmen 10, 2720 Vanløse.
28. Direktør *Johan-Ernst Heilmann* (f. 1895), Gammeltorv 3, 4230 Skælskør.
30. Købmand, vicekonsul *Harald Fischer* (f. 1885), Skovvej 14, 4220 Korsør.
30. Afdelingsingeniør *Axel Holst* (f. 1920), Ny Vestergaardsvej 35, 3500 Værløse.

*

En deltager i Sor. Samf.s årsfest den 17. oktober kom til at kaste et blik op på Akademiets flagstang og observerede, at den dér anbragte vimpel var laset og kassabel. Han mente, at skolen hvert år fik en vimpel forærende (af Sor. Samf.? eller af hvem?); dette var altså ikke tilfældet nu, hvorfor den anonyme gamle soraner omgående sendte skolen en ny.

*

À propos julefrokosten:

Et medlem af Sor. Samf., tilhørende de ældste årgange, henstiller herved venligst, at den gl. soraner, der skal forhandle med værten om denne specielle frokosts omfang, gør denne opmærksom på, at få gamle har mulighed for at nyde blot en brøkdal af restaurantens kulinariske kapacitet. Kunne man ikke foreslå den almindelige frokost plus et stykke gåsesteg? Dette ville medføre bedre harmoni mellem ånd og mad samt en reduceret pris. Forhold, som dog har sin betydning. – Med venlig hilsen. Stengaarden 17/10 70. *Sv. Egede Glahn*. Adjunkt *L. Mohr*, Sorø Akademis Skole, er udnævnt til lektor fra 1. august 1970.

*

Peter Schiøler (s. 41), siden 1969 undervisningsministeriets konsulent i narkotikasager, savner i den rapport, regeringens kontaktudvalg den 4. september offentliggjorde, planer om forebyggelse af narkomani. Skolen bør her orientere og oplyse, og ingen kan bedre end *Peter Schiøler* føre an i et sådant oplysnings-

arbejde. Han har i sin tid som jazzmusiker selv prøvet hashen, og som kemiker (mag. scient. i biokemi) har han sagligt kendskab til stoffernes virkning på organismen. Han er en modstander af hash, men er i stand til liberalt og fordomsfrit at tale med de unge ud fra et solidt kendskab til dem.

Ca. 500 gange har han holdt foredrag for skolefolk, læger, politifolk og andre. Men han behøver støtte til sit oplysnings- og forebyggingsarbejde, og de beløb, der kræves hertil, vil spare mange millioner senere hen.

*

17 mål i fodboldkamp:

En træningskamp i fodbold mellem Sorø Akademis skolehold og Køge Gymnasium den 24. september endte i det helt store målgorgie, idet der blev scoret ikke færre end 17 mål.

1. halvleg endte 3-1 til Sorø Akademi, og 2. halvleg startede med fire hurtige mål – til Køge, der blev stimuleret af et straffespark et par minutter efter pausen. Køge lavede yderligere seks mål og Sorø tre, så kampens resultat blev 11-6 i køgespillernes favør. For Sorø skolehold var det et handicap, at man har flere nøglespillere på skadelisten.

*

Sorø Akademis skoles fodboldhold spillede mandag den 5. oktober mod Slagelse Gymnasium på Akademiets nye stadion. A-holdet spillede på opvisningsbanen på øverste plateau, medens B-holdet kæmpede på nederste plateau. – Sorø A-hold fik revanche for en tabt kamp i efteråret ved at vinde 4-0. B-holdet sejrede 6-2.

A-holdssejren over Slagelse var bemærkelsesværdig efter Slagelses hidtidige resultater, sejr på 7-0 over Herlufsholm og 10-4 over Haslev.

Disse to hold skal soranerne møde i De Sjællandske Kostskolers fodboldturnering. Kampen mod Herlufsholm spilles mandag den 12. oktober på Akademiets stadion.

Ny sejr:

I den første fodboldkamp i kostskole-turneringen har Sorø Akademis Skole besejret Herlufsholm med 7-1. Kampen blev spillet på Sorø Akademis nye stadion, og der blev i perioder vist udmærket spil. Akademisterne indledte i stor stil og pressede herlovianerne ned i eget straffesparkfelt. Efter 15 minutter ramte Court Pedersen stolpen, men han fik fat på kontrabolden og ramte indersiden af overliggeren, så bolden gik i spil igen. 10 minutter senere blev det 1-0, da to akademister havde passeret Herlufsholm-målmanden, og inden halvlegen sluttede, havde soranerne lavet yderligere to mål ved Court Pedersen og Peter Olsen. Efter pausen blev det 4-0 ved Flemming Juhl, og samme spiller øgede til 5-0, inden Herlufsholm fik reduceret til 1-5. Sorøs to sidste mål scorede Court Pedersen og Flemming Juhl.

Den næste kamp spilles mod Stenhus i ugen efter efterårsferien.

*

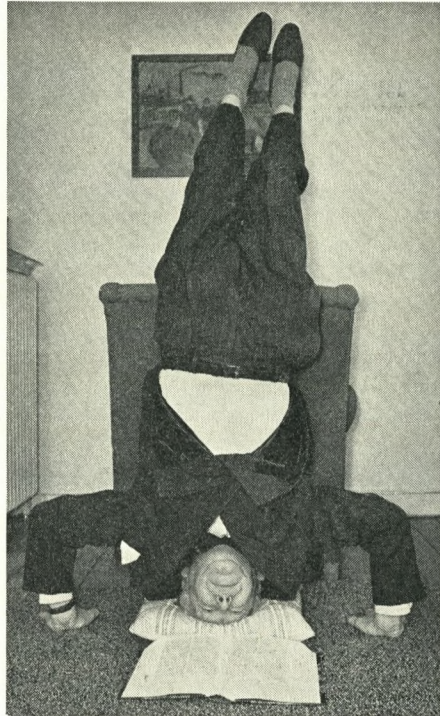
Soransk turistsouvenir:

Sorø har fået en ny turistsouvenir – en lerlysestage, der hviler på fødder à la en jydepotte. Til lysestagen hører vokslys, som direktør Hans Chr. Larsen, Øernes Honningbehandling i Langebjerg, er mester for.

Det er en af turistforeningens tidligere bestyrelsesmedlemmer, redaktør Jørgen Blix, der har fået idéen til at sætte lysestagen i produktion. I sin tid fandt man under udgravning til fjernvarmeledninger i Storgade, hvor nu boghandler Ove Nordentoft har sin forretning, nogle potteskår, der stammede fra pottemager Pihls værksted. Pottemager Pihl virkede i Sorø i begyndelsen af 1800-tallet, og det var efter at have samlet nogle potteskår til den nydeligste ler-lysestage, at idéen kom frem. Billedhugger Ebbestad, Døjringe, har lavet de nye ler-lysestager, der kommer i handelen som en speciel

Sorø-souvenir med tekst på en lille papir-hætte om lysestagens forbindelse med den gamle Sorø-pottemager.

*

Redaktør H. Rechendorff (s. 20), der fylder 70, fotograferet i anledning af en anmeldelse af en Yoga-bog i »Berl. Tidende«.

*

Wenn jemand eine Reise tut:

Biskop Thyge Kragh (s. 28) har været på Grønland som udsending til de grønlandske kirker og fortæller bl. a.: Jeg var blevet inviteret med på sælfangst i storisen ved Julianehåb; et godt stykke ude dukkede en sæl op – sælen skal ind imellem op for at ånde – og man trætter dyret ved at skyde efter det; efterhånden holder det trætte dyr hovedet oppe i længere tid. Af høflighed lod man mig skyde, og jeg ramte altså sælen. Begejstringen om bord var enorm; den grønlandske radioavis fortalte om begivenheden, og når jeg trådte i land for at holde gudstjeneste,

modtoges jeg med ordene: Velkommen, storfanger! Hændelsen med sælen var vist nok et stort plus på mit regnskab. - En sæl-som oplevelse (Red.).

*

Direktør, generalkonsul *Adam von Bülow*s (s. 39) 50 års fødselsdag den 28. juli fejredes ved en festlighed i den danske klub i Sao Paulo. Ø.K.s direktør Kjeld Torben Andersen holdt velkomst-talen, hvorpå de tilstedeværende for-friskede sig med kolde drinks og lækre kanapés. Senere holdt direktør Kristian Ørberg talen for fødselsdagsbarnet og overrakte fra den danske koloni en smuk sølvbakke til minde om dagen, som en beskeden anerkendelse og tak for Adam von Bülow's uegennyttige arbejde for kolonien gennem årene. Til slut takkede von Bülow, synligt bevæget, for den venlige og spontane manifestation.

Til stede var generalkonsulens ikke mindre populære frue, *Dona Virginia*, der, med et ben i gips efter en operation i foden, modigt havde besluttet at stå ved sin mands side, samt ægteparrets børn, og den danske koloni var stærkt repræsenteret, særlig af de ældre årgange. Festen forløb kort og bril-lant, indtil familien v. Bülow trak sig tilbage for at fejre anniversarianten i familiens skød. (»Danmarksposten«).

*

Landsretssagfører *J. F. E. Vedel* (s. 31) har deponeret sin bestalling som landsretssagfører, da han fra 1. oktober 1970 er ansat som ekspeditionssekretær i Statens Ligningsdirektorat.

*

Den 29. oktober var der pokalturneringskamp i *fodbold* ml. Akademiholdet og Stenhus; de sidste vandt: 3-0: Stenhus er nu storfavorit til førstepladsen. Akademiet håber dog stadig at fuldende de sidste to års førstepladser med en tredje do.

Trist:

Det meste af, hvad der er sjovt, er enten fedende eller forbudt.

*

SORØ-GYMNASIASTER PÅ UDFLUGT

To 3. g-klasser fra Sorø Akademis Skole var den 8. september på en hel-dagsekskursion til Roskilde og egnen omkring Frederikssund. I Roskilde besøgte man Vikingskib-museet, og inden omvisningen så man en film om ud-gravningerne af de fem vikingeskibe.

Senere besøgte man Sct. Ib's kirke, den smukke frådstenskirke fra 1100-tallet, og professor Oluf Petersen fortalte om de udgravninger, der nylig har fundet sted i kirken.

I Roskilde overtog ekskursionens egentlige vært, direktør Kann Rasmussen, ledelsen. Ad snoede nordsjællandske veje kørte akademisterne til direktørens gård uden for Frederikssund. Kann Rasmussen, den tidligere formand for Soransk Samfund, inviterer hvert år et par 3. g-klasser fra Sorø Akademis Skole til et besøg, og deltagerne i ekskursionen havde lejlighed til at beundre de sjældne træsorter i parken. (Da det lovede referat fra gymnasiet er udeblevet, refereres efter »Dagbladet«, 9. sept. 1970).

Adresseændringer bedes meddelt til
SORANSK SAMFUND: Kassereren
Civilingeniør S. Kamman
Tobaksvæjen 10
2880 Søborg
Tlf. (01) 69 11 44
Postgiro 1710

SORANERBLADET: Redaktion
Lektor P. Schjærrff (ansvarshavende)
Højagervej 67
2860 Rungsted Kyst
Tlf. (01) 86 38 32
Overbibliotekar C. G. Eiberling
(ulønnet medarbejder)
Algade 70
4760 Vordingborg
Tlf. (03 775) - 511 og 638
SORANERBLADET: Ekspedition
Direktør N. E. Løgstrup
Bygmarken 8
3520 Farum
Tlf. (01) 95 33 11
Fr. Palm Greisens Bogtrykkeri

Højlund & Løgstrup

KONSULENTER
FOR VIRKSOMHEDSLEDERE

Organisation - Markedsføring
Økonomi

Bygmarken 8, 3520 Farum
Telefon (01) 95 33 11

TH. C. JENSEN
1ste KLASSES SKRÆDERI

Vedelsgade 14
(03) 63 03 58
4180 Sorø

HOTEL

POSTGAARDEN
SORØ

(03) 63 22 22
1. kl. værelser og smukke
selskabslokaler
Største og førende

De Danske Østersøfærgers DSB restaurationer

Rødby Færge
Rødby

Sorø Akademi
I. Skovdistrikt

Har De kakkelloven, har vi brændet

Telf. (03) 63 01 35

Advokat
HARALD QVIST
Landsretssagfører
Mødeberettiget for Højesteret
Frederiksberggade 25
(01) 12 32 64
Lrs. G. Tage Nielsens efft.

HARBOE
Silver

A black and white photograph of a beer bottle. The bottle is dark with a light-colored label. The label features the Harboe logo, which includes a crown and a shield. The text on the label reads 'HARBOES BRYGERI', 'Silver', 'Harboe', and 'LÜKSUSPILSNER'. A smaller label on the neck of the bottle reads 'Lüksus PILSNER'. The bottle is set against a dark background.

- den slukker
tørsten
bedre
- og smager
liffligt !

En luksus-pilsner
til hverdags-pris